

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2001. nov–dec.

VI/6. szám

Ára: 165,- Ft

Ercsi – kegykép

Az Úr szerzett engem

Én, a bölcsesség, ott lakom az eszességben,
én vagyok jelen az értelmes gondolatokban.
Az Úr félelme gyűlöli a gonoszságot, utálja a dölyföt, a kevélységet,
a gonoszság útját és a hamis száját.
Enyém a tanács, az igazságosság, enyém az okosság, enyém az erő!
Általam uralkodnak a királyok, és tesznek igazságot a törvényhozók.
Általam kormányoznak az uralkodók, és ítéleznek a hatalmasok...
Az Úr szerzett engem útjai elején, kezdetben, mielőtt bármit is alkotott.
Öröktől fogva rendelt engem, ősidők óta, még a föld előtt.
Nem voltak még tengerek, én már fogantattam,
még nem törtek elő a vízben dús források,
még nem álltak a hegyek súlyos tömegükben,
a halmok előtt születtem.
Még nem teremtette meg a földet és a folyókat
és a földkerekség sarkait,
amikor az eget felállította, már ott voltam,
amikor biztos törvénnyel kört vont a mélység színe fölé.
Amikor a fellegeket odafenn megerősítette,
és kimérte a vízforrásokat.
Amikor a tengert körülvette határával,
és törvényt szabott a vizeknek, hogy át ne hágják határaikat.
Amikor a föld alapjait megvetette, ott voltam mellette,
mindent elrendeztem, és gyönyörködtem nap-nap után,
színe előtt játszadoztam mindenkor.
Játszadoztam a földje kerekiségén,
és gyönyörűség volt nekem az emberek fiai között lenni.
Most pedig, gyermekeim, hallgassatok rám!
Boldogok, akik megtartják útjaimat!
Hallgassátok az intést, legyetek bölcssek,
és el ne vessétek azt magatoktól!
Boldog az ember, aki hallgat rám, aki ajtómnál virraszt naponta,
és őrizi ajtóm félfáját,
mert aki engem megtalál, életet talál, és üdvöt nyer az Úrtól.
(Péld 8,12–35)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiailag lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

J.H. Newman: A legtisztább Szűz	1
Kovács Ervin: O Sapientia.....	2
Barsi Balázs: Isten országa, Jézus	3
Grignon L.M.: A lélek tökéletes önátadása	8
Perger Gyula: Nincs halál, csak örök élet	9
Tóth Tihamér: Gyertyák égnek a sírokon.....	11
A jelenlegi idők éjszakájában.....	12
VI. Pál pápa: Lehajolt a földre	14
Mária kegyhelyek	
Ercsi	18
Birnau	20
A tizenkét csillagból álló korona	21
A szeplőtelen fogantatás dogmája	23
Csoda a tömegszerencsétlenségben	24
Mindszenty Gedeon: A szeretet dala	25
Rózsafüzér	
Az örömdetes olvasó titkai.....	27

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Birnau – kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat meg-
rendelhető a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén, megvásárolható temp-
lomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és
nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

A legtisztább Szűz

John Henry Newman

Szeplőtelen fogantatáson értjük azt a kinyilatkoztatott nagy igazságot, hogy a legszentebb Szűz szent édesanyjának, Annának méhében az öröklött bűn folytja nélkül fogantatott.

Ádám bukása óta az egész emberiség, tőle való leszármazásánál fogva, bűnösség állapotában fogantatott, és született. „Íme, bűnben fogantattam, és bűnben szült engem anyám.” Ez a bűnösség, mely létünk első pillanatától kezdve mindnyájunkra nehezedik, mint hitelenség és engedetlenség, mellyel Ádám a paradicsomot elvesztette, valóban a mi bűnünk is. Mint Ádám gyermekei, bűnének is örökösei vagyunk, s minthogy az életet tőle kaptuk, egyúttal örököltük a kegyelmi állapotnak és az eredeti szentségnek elvesztését is, amit ő a teremtésben nyert. Mi mind ennek a hiánynak és szegénységnek állapotában fogantattunk és születünk, és rendszerint csak a keresztség fürdőjében nyerjük vissza, amit elveszítettünk.

A Szűzanya azonban sohasem volt ebben az állapotban. Isten az ő titokzatos végzéséből ettől megóvta őt. A háromszemélyű egy Isten öröktől fogva elhatározta az emberi nem teremtését, és Ádám bukásának előre való látásával, az ő utódainak, az egész emberi nemnek megváltását is, a Fiúisten emberré levése és kereszthalála által. Abban a felfoghatatlan, örök pillanatban, amidőn a Fiú az Atyától született, Szűz Máriának időbeni születése által a megváltás is elhatározottat s így valóban szeplőtelen fogantatása által maga is egészen különleges módon már a megváltásnak műve. Nem kellett a bűnöktől megtisztulnia, hanem már fogantatásában megőrizte Isten a bűntől, úgy hogy a gonosznak soha semmi része nem volt őbenne. Tehát Ádámnak és Évának eredeti állapotából való gyermeke, akinek nem volt köze bukásukhoz. A legnagyobb mértékben örökölte azokat a kegyelmi ajándékokat, melyekkel az ősszülők bírtak az ártatlanság állapotában, mint a paradicsomnak lakói. Ez az ő kiváltsága, és alapja mindazoknak az igazságoknak az üdvösség rendjében, melyek számunkra a szeplőtelen fogantatásban nyilatkoztattak ki. Azért így imádkozunk: „Bűn nélkül fogantatott legtisztább Szűz, imádkozzál érettünk, szegény bűnösökért, hogy a te tisztaságodat utánozhassuk, és egykor Isten örök tisztaságában az ő gondolata szerintivé váljunk. Amen”.

O Sapientia...

Kovács Ervin

Ó Bölcsesség, ki a Fölségesnek szájából származol, és végtől végig érsz s mindent elrendezel, erősen, mégis édesen: jöjj és vezess bennünket az okosság ösvényén.

A Karácsonyt előkészítő adventi időszak két részre oszlik. Az első előre tekint: az idők végére, amikor a Bíró eljön hatalommal és dicsőséggel ítélni élőket és holtakat. A második egybeesik advent utolsó hét napjával és közvetlenül az előttünk álló ünnepre készít fel: Megváltónk szegénységben és alázatban történt betlehemi születésére. Ennek az utolsó hétnak liturgiáját különösen gazdaggá teszik az úgynevezett Ó-antifónák. Az egyház közös esti imaórája, a vesperás, Szűz Mária hálaénekének, a Magnificátnak éneklésével éri el csúcspontját. A Magnificátot pedig egy rövid fohász (antifóna) keretezi, melynek kezdő szava ezen a héten mindig azonos: Ó. Az érkező Urat szólítjuk meg egy jelképes névvel, mely az Ószövetség és a pogány világ közös Megváltó utáni vágyát fejezi ki. Az Egyház, mint jegyes hívja Azt, Akiben az üdvösséget ígérő prófétai jövendölések beteljesednek.

Az első napon, december 17-én, Isten Fiát a teremtés előtti életében szemléljük, mint örök, teremtetlen bölcsességet (Ó Bölcsesség...). A Példabeszédek könyvében így mutatkozik be a bölcsesség: „Az Úr szerzett engem útjai elején, kezdetben, mielőtt bármit is alkotott. Öröktől fogva rendelt engem, ősidők óta, még a föld előtt. Nem voltak még tengerek, én már fogantattam, még nem törtek elő a vízben dús források, még nem álltak a hegyek súlyos tömegükben, a halmok előtt születtem” (Péld 8,22-25). Kitől született? A Fölségesnek szájából, vagyis az Atya lényének legbensőjéből. Benne van az Atya minden tudása, önismerete. És hogy ez a kimondhatatlan tudás ne maradjon rejtve, a Fölséges ki is mondta egy Szóban, egy Igében. Ez az Ige „Isten fölségének szeplőtelen tükörképe, az ő tökéletességének képmása” (Bölcs 7,26). Ó az, akiről János evangélista így vall: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige” (Jn 1,1).

Az Ige azonban egyben Tett is: „Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1,3). „Amikor a föld alapjait megve-

tette, ott voltam mellette, mindent elrendeztem, és gyönyörködtem nap-nap után, színe előtt játszadoztam mindenkor” (Péld 8,30). A teremtés művében tehát Isten Bölcsessége nyilatkozott meg, erősen, mégis édesen, játszadozva. Nem a vak véletlen vagy a könyörtelen, arctalan természeti törvények önkényének vagyunk kiszolgáltatva, hanem Valakinek, akiben a kimondhatatlan erő együtt jár a végtelen gyöngédséggel és szelídséggel. Semmi és senki sem kerülheti ki hatalmát, hiszen keze elér a mindenség egyik végétől a másikig.

Bár az ember, mint értelmes teremtménye és földi képmása képes felismerni Őt műveiből, neki ez nem volt elég. „Az Ige testté lett és közöttünk lakozott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14). „Gyönyörűségem volt nekem az emberek fiai között lenni” (Péld 8,31) – vallja Ő maga.

Ez a Bölcsesség nem személytelen erő, nem filozófiai elvonatkoztatás. Ennek a Bölcsességnek arca van: egy gyenge kisgyermek vonásait viseli. „Jászolán a csecsemő szívet lelket megnyerő ő emberségében, ám ugyancsak elvakít, s nyomban térdre kényszerít ő istenségében. Rejtik pólyák takarók, ki az égre csillagot millomot tűzdel, sírdogál az újszülött, aki ott fenn mennydörög, s rémít villámtűzzel.” A mi elménk gyöngye, vélekedéseink csapongóak, a reklám, a divatos nézetek és saját önzéseink befolyásolnak minket. Bennünk nincs olyan bölcsesség és jó ítélőképesség, mellyel elrendezhetnénk dolgainkat. Ezért kiáltjuk az Eljövendő felé: „Jöjj és vezess bennünket az okosság ösvényén!”

Isten országa, Jézus

fr. Barsi Balázs, OFM.

Jézus Krisztusban, a meghalt, de feltámadt Isten Fiában soha nem látott élet jelent meg a földön: Isten élete egy emberben. Megjelent az önmagától való, a múlhatatlan élet. Megjelent az az élet, amelyet nem ismertek eddig az apostolok sem: a tiszta, a legszemélyesebb élet, amelyben nincsen más, csak személyes kapcsolat, szeretet.

Jézus életvitele egészen eredeti és új: istengyermeki élet. Minden más életvitelt visszautasít, ami eddig jellemezte és továbbra is jellemezni fogja Ádám ivadékait, minket, akiket a test kívánsága, a sze-

mek kívánsága és az élet kevélysége hajszol, illetve akik ezek legyőzésére vállalkozunk.

A szexualitás vad kiélésével szemben nem egyfajta szublimált, lelkivé finomított, szellemi gyönyörűségekkel teli lelkeséget ajánl „kárpótlásul”, hanem az Isten gyermekének életére hív, mely állandó születés. A szemek kívánsága által az anyagi javakért, a gazdagságért folytatott iszonyatos küzdelemmel szemben nem a birtoklás teljes elutasítását hirdeti (mintha a birtoklás szennyes lenne, a nem birtoklás pedig eleve szellemivé formálna), hanem Isten fiainak egészen új és eredeti életformáját. A kevélység által irányított, vagyis evilági karrierre, sikerre, dicsőségre, önkibontakoztatásra épülő életvitellel szembe nem egyszerűen a szerénységet állítja, hanem Isten fiainak egészen újfajta életét. Ilyet egyetlen morális, egyetlen vallás sem tanított, mert eddig még soha nem érkezett el az Isten országa. Ugyanis egész tanításának lényege éppen az, ami ő maga. Az idő betelt: közel van Isten országa. (Majd később azt mondja: itt van.) Térjete meg és higgyetek az evangéliumban! (Mk 1,15) Jézus maga a kapcsolat Isten és ember között. Ő maga az Isten országa.

Jézus gyakorlatilag csak erről beszél, mi viszont szinte sosem beszélünk róla. Vajon miért? Mi az Isten országa? Hogy feleletet kapjunk erre a kérdésre, ott kellene az evangéliumok olvasását kezdeni, ahol maguk a tanítványok megjegyzik: Most nyíltan beszélsz és minden képletesség nélkül. Most elismerjük, hogy mindent tudsz, és nincs szükséged, hogy valaki is kérdezzen téged. Ezért hisszük, hogy Istentől jöttél (Jn 16,30). Az utolsó vacsorán, Jézus feltárja Isten országának legvégső titkát: az Atya, a Fiú és a Szentlélek hozzánk jön, és bennünk lakik.

Az Egyház mindig is itt kezdi az evangélium olvasását. Figyeljünk csak oda a régi Egyház szokására, hogy a hittanulókat – a görög liturgia még ma is így tesz – kiküldik az evangélium olvasása előtt, mert keresztségük előtt még nincs részük Isten országából, még nem tudják, mit jelent az, hogy hozzá megyünk és benne fogunk lakni. Így nagy annak a veszélye, hogy Jézus szavait félreértik, nem a maga teljességében hallják. Majd máskor Isten országa már bennük lesz, és maguk is Isten országának tagjai lesznek a keresztség és a szentáldozás révén, akkor hallgathatják az evangéliumot. Akkor meg lesz a képességük, hogy megértsék.

Másrészt az Egyház legnagyobb cselekvése a szentmise. Ez nem csupán egy szertartás, ebben látható az Egyház vasárnapról vasárnapra, itt hirdeti erővel az Úr halálát, amíg el nem jön, azzal, hogy bemutatja az áldozatot, hogy az Úr testévé változtatott kenyeret és az Úr vérévé változtatott bort híveinek nyújtja, ők pedig magukhoz veszik. Így az Egyház csírájában már itt a földön megvalósítja Isten országának lényegét, mert a hívek minden szentáldozással bekapcsolódnak a feltámadott Krisztus életébe és egymással is mélyebb kapcsolatba jutnak. Az oltáriszentség létre is hozza és fenn is tartja az Egyházat. Aki ezt nem látja, hogyan beszélhet az Egyházzal? Az Egyház igazi élete az eucharisztikus mélységekben van, nem pedig a történelmi eseményekben, például, hogy melyik pápa melyik császárral veszekedett. Az Egyház életéhez hozzátartoznak hívei bűnei is, és főleg bűnbánatuk, de a lényeg eucharisztikus valóság.

Az Egyház tagjai bűnösök, rászorulnak a megtérésre, de az Egyház alapvető szentsége abban áll, hogy életkapcsolatban van a háromszemélyű egy Istennel. Erre az egységre, közösségre, élétszövődékre, vagyis Isten megvalósuló országára utal Szent János, amikor ezt írja első levelében: Azt hirdetjük tehát nektek, amit láttunk és hallottunk, hogy ti is közösségben legyetek velünk. A mi közösségünk ugyanis közösség az Atyával és Fiúval, Jézus Krisztussal. És nem csupán arról van szó, hogy Jézus alapvető üzenetét az Isten országáról az utolsó vacsorán mondott szavai tárják fel a maguk teljességében hanem arról is, hogy csak a szentáldozásban lesz nyilvánvaló Isten országa. Ezt az eseményt ünnepli Szent Péter és Pál meg a többi apostol egy-egy újonnan megtért közösségben. Hol látható az Egyház? Hétköznap szét vagyunk oszolva, mint ahogyan a lélek a testben, de vasárnap, amikor az Úr halálát és feltámadását ünnepeljük, íme, láthatóvá válik az Egyház, mely közösség az Atyával és Fiúval a Szentlélekben. Jézus üzenetének lényege: Isten országa a hit által bennünk élő valóság. Így már nemcsak hogy elközelgett, hanem itt van, bennünk van. Egy ajándékot nem lehet igazából megérteni addig, amíg el nem fogadjuk mint ajándékot. Jézus alapvető üzenete érthetetlen annak, aki visszautasítja a szentáldozást, amelyben magát Jézust mint az emberi értelem számára felfoghatatlan valóságot befogadjuk.

Bizony, bizony mondom nektek: aki hisz bennem, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában és mégis meghaltak. Itt a mennyekből alászállott kenyér. Aki e kenyér-

ből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adni fogok, az én testem a világ életéért (Jn 6,47–51).

Ami a szinoptikusoknál, Máté, Márk és Lukács evangélistánál Isten országa, az a János-evangéliumban az Eucharisztia, Jézus a maga istenemberi életével, amit megoszt velünk. Ezért a János-evangélium nem is használja az Isten országa kifejezést, legfeljebb, amikor Jézus arról beszél Nikodémusnak, hogyan lehet belépni Isten országába, s itt egy másik szentségre, a keresztségre utal. Szent Pál sem úgy említi Isten országát, mint Jézus, hiszen a Szentlélekben egyre mélyebben megértették, hogy Isten országa bennünk van. Szent Pál tehát arról ír szüntelen, hogy Krisztus él benne és az Egyházban, Krisztus titokzatos testében. Az első Korintusi levélben Szent Pál úgy mutatja be a szentáldozást, mint az életből való részesedést, mint magát a lelki életet, illetve az Egyház életét: Ezért, aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki méltatlanul eszik és iszik, anélkül hogy megkülönböztetné az Úr testét, tulajdon ítéletét eszi és issza. Ezért gyöngék és betegek köztetek sokan, többen pedig holtak (1Kor 11,27-29). Ez az Egyház bajainak gyökere. Semmiféle reform nem segít rajta, csak egy eucharisztikus megtérés. Amit egykor az Apostol a korintusiaknak írt, ma aktuálisabb, mint valaha. A nem áldozó vagy bűnös szívvel áldozó teológusok, hithirdetők, hittanítók és hívek mérgezett tanítást adnak tovább, szívükben betegek és halottak. Jézus egész tanítása, földi élete és minden cselekedete ugyanis nem egy régi történet csupán, hiszen ő maga a szentáldozásban bennünk él, és itt és most általam is akar élni. Ilyen vallás, ilyen közösség nincs több a földön, mint az Egyház. Élek ugyan – mondja Szent Pál –, de nem én, hanem Krisztus él bennem (Gal 2,20). Ez a nyílt beszéd az Oltáriszentség beszéde, a szentáldozás csöndjének üzenete, melyben egyértelműen és nyilvánvalóan feltárul előttünk Isten országa bennünk és közöttünk. Jézus elsősorban nem megérteni kell, hanem befogadni, mint ahogyan egy másik személyt is csak akkor értek meg, ha mindenestül elfogadom. Jézust be kell fogadnom, egészen addig, hogy mernem kell egy életet élni vele.

Ez annál is inkább így van az Úr Jézus esetében, mert ő nem egy bizonyos tanítást hozott csupán, amelynek ő a szócsöve, a próféta, hanem ő maga a tanítás. Ezért írja Szent János evangéliumá-

nak bevezetésében, hogy az Ige (Isten hozzánk intézett szava, beszéde) testté lett (Jn 1,14). A názáreti Jézus egész élete tehát Isten szava, üzenete.

A szentáldozás pillanata az, amikor újra és újra döntenem kell, bár világos tudásom nem lehet róla, hogy a kegyelem állapotában vagyok-e. Nem tudom megállapítani, mégis Isten irgalmában bízva megyek áldozni. Érzitek, micsoda drámai pillanat az áldozás? És mit ad ajkunkra a szent liturgia? „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.” Ez a kettősség lényeges. Itt is, mint oly sok más területen a vagy-vagy helyett az is-is „katolikus kötőszó” van érvényben. Úgy kell a szentáldozáshoz járulnom, hogy tudatában vagyok méltatlanságomnak. Esetleg kétségeim támadhatnak, hogy áldozásaim nem szentségtörőek-e. Mégis mennem kell, hogy életem legyen.

Ez a misztériummal való szembesülés teszi szükségessé a Szent Pál-i figyelmeztetést, mert most veszem az Isten országát, illetve most növekszik bennem. Vizsgálja meg magát tehát az ember! Ha úgy ítéli meg, hogy jelen állapotában nem áldozhat, gyónjon meg mielőbb. Nincsen félelmetesebb jelenség, mint a könnyed lelkiismerettel áldozók hatalmas tömege. Természetesen ugyanilyen nyugtalanító lenne félelemből nem áldozni. Én például nem tudnék áldozás nélkül élni. Áldozásról áldozásra élve fejlődünk szentté és maradhatunk meg az állhatatosság kegyelmében.

A pap felmutatja az Isten országát: „Íme, az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit!” A katolikus keresztény ember legnagyobb vigasztalása a viaticum, a szent útravaló, az utolsó szentáldozás. Adja Isten, hogy amikor utoljára mutatják fel nekünk a szentostyát, szívünk-lelkünk mélyéből őszintén kiálthassuk: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.”

Dicsőséges Szűz, kit Isten örök elrendelése az Ige Anyjául választott, ki az isteni kegyelmek osztogatója, a bűnösök menedéke vagy, Hozzád fordulok, méltatlan szolgálód, légy Te a vezetőm és tanácsadóm e földi életben!

Esdd ki számomra Szent Fiad drága Vére által bűneim bocsánatát, lelkem megmenekülését és az ehhez szükséges kegyelmeket! Amen.

Szent Brigitta

A lélek tökéletes önátadása

Szt. Grignon Lajos Mária

Minthogy tökéletességünk abban áll, hogy isteni Megváltónkhoz, Jézus Krisztushoz hasonlókká legyünk, Vele egyesüljünk és magunkat Neki szenteljük, minden ájtatosság között az a legtökéletesebb, mely Jézus Krisztushoz leginkább hasonlónak tesz. Vele legbensőbben egyesít és bennünket legkizárólagosabban Neki szentel. Már most Szűz Mária minden teremtmény között leghasonlóbb Isten Fiához, Jézus Krisztushoz. Ebből következik, hogy minden áhítat között az áhítat Szűz Máriához, az Ő szentséges Anyjához: Urunkhoz és Üdvözítőnkhez leginkább hasonlónak teszi és leginkább Neki szenteli a lelket. Továbbá minél inkább Szűz Máriának szenteli magát a lélek, annál inkább szenteli magát Jézus Krisztusnak. Ezért a tökéletes felajánlás és önátadás Jézus Krisztusnak nem más, mint önmagunknak tökéletes és teljes felajánlása és átadása Szűz Máriának, és ez az az ájtatosság, melyet én tanítok. Más szavakkal: tökéletes megújítása a keresztségi fogadalomnak.

Ez az ájtatosság tehát abban áll, hogy magunkat teljesen és egészen Szűz Máriának ajándékozzuk, hogy Altala egészen és teljesen Jézus Krisztuséi legyünk. Tehát oda kell ajándékoznunk és át kell adnunk:

- a) testünket minden érzékével és tagjával,
- b) lelkünket minden képességével,
- c) külső javainkat, melyeket a szerencse javainak nevezünk, és pedig jelen és jövőbeli javainkat,
- d) belső és szellemi javainkat, nevezetesen érdemeinket, erényeinket és jócselekedeteinket, mégpedig múlt, jelen és jövőbeli szellemi javainkat; egyszóval mindent, amink csak van a természet és kegyelem rendjében, és mindent, amit még a jövőben bírhatunk a természet, a kegyelem és a megdicsőülés rendjében. És mindezt minden fenntartás nélkül, még egy fillérnek, egy hajszálnak vagy a legcsekélyebb jócselekedetnek kikötésével sem, és pedig az egész örökkévalóságra, és anélkül, hogy ezért az áldozatunkért és szolgálatunkért más jutalmat igényelnénk vagy remélnénk, mint a dicsőséget, hogy Szűz Mária által és Szűz Máriában a mi Urunkéi, Jézus Krisztuséi lehetünk, még akkor is, ha ez a szeretetreméltó Úrnő nem lenne, – amilyen mindenkor – a legbőkezűbb és leghálásabb minden teremtmény között.

(Szt. Grignon Lajos Mária: A tökéletes Mária-tisztelet, 1944)

Nincs halál, csak örök élet

Perger Gyula

A november, amely már oly lappangva jár, mint az elsuhanó élet, minden évben együtt jó a halottak napjával. Az egyetlen nap, amikor élettel lesz tele minden temető, a ma élők jönnek az egykor élőkhez. A gyertyák fényének libbenésében őket látnak, élőkre emlékeznek.

Sopron mellett, Nagycenk községben nyugszik a legnagyobb magyar, Széchenyi István. A kriptája lejárata fölé ez van írva: „Voltunk, mint ti, lesztek, mint mi, por és hamu.” Íme, így hangzik a halál, a temető üzenete, de nem lennénk méltók a keresztény névre, ha a temetőket járva csak a halál üzenetét hallanánk meg. A sírok kereszterdejé felé kiált Jézus szava: „Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, még ha meghalt is, élni fog.” A keresztény számára nem titok a jövődő. Aki hisz Isten szeretetében, aki hisz Isten hatalmában, az nyugodtan néz a halállal szembe. A kereszténynek nemcsak múltja, jelene, hanem jövője is van. Aki Krisztushoz kötötte a sorsát földi életében, az halála után is hozzá tartozik.

Jézus Krisztus halála és feltámadása óta a mi halálunk sem reménytelen elmúlás, „mert bár megszorít minket a halál kényszere, de az ígért örök élet megvigasztal minket, mert az emberi élet megváltozik, de meg nem szűnik, s amikor halandó testünk enyészetnek indul, lelkiünket a mennyben örök otthon várja.”

Kórházak személytelen ágyai, ahol csak „beteg” az ember, és nem törődnek vele; szociális otthonok, ahol minden gondozás mellett is a halál legtöbbször méltóság nélküli: ezek állnak az egyik oldalon. Velük szemben pedig ott van az a tény, hogy Jézus Krisztus kereszt-halála és feltámadása óta egyetlen halál sem jelentéktelen, ismeretlen és céltalan. Jézus halálában, ami a körülményeket illeti, semmi méltóság nincs. Az olajfák hegyén vérrel verejtékezett és halálfélelem gyötörte: „halálosan szomorú az én lelkem.” Enyhülésért imádkozott: „Atyám, ha lehetséges múljék el tőlem ez a kehely”. Bevallotta, hogy a lélek ugyan kész, de a test erőtlensége. Tárgyalásán hamis tanúk vádaskodnak ellene, senki sem kel védelmére. Gonosztevők között lépdel utolsó útján a Golgota felé. A legközönségesebb módon végzik ki: keresztre feszítik. Elhagyják barátai. Édesanyja, Mária Magdolna és János áll keresztszék alatt. Szomjúság kínozza: „Szomjazom!” Az örök élet tudata ellenére is így kiált: „Istenem, Istenem, miért hagytál el

engem?” Majd elgyötörten a testi-lelki szenvedéstől, megadóan szól: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet”. A dicstelen, vereségnek látszó halálban tudja kiáltani: „Beteljesedett!” Halála körülményeit a dicstelenség övezi, még temetésével is siettek...

A mai ember is megoszthatja halálfélelmét Jézussal, hiszen kórház, szociális otthon, eldugott kis szoba ellenére is van értelme a halálnak. Hiszen Jézus „értelmetlen” halála tele volt értékkel: halála által az emberiség, a világmindenség megváltása történt. A halál nem körülményeitől kapja értelmét, hanem az addig megélt élet visz bele tartalmat.

Milyen lesz az én halálom, előre nem tudhatom, de bármilyen halálban is kell visszaadni életünket Istennek, minden halálban maga az ember van benne, a maga gyengeségében. Ennek ellenére él a remény, hogy a végső értelmes döntéssel Isten mellé álljunk, vagy éppen elszakadjunk tőle. Titok, hogy mikor és miként alakul ki ez a döntés, mikor történik meg, kell-e idő hozzá, vagy egyetlen tudatos pillanatban foglaltatik össze egész életünk.

Amikor a család körülveszi a haldoklót, érzik, hogy eltűnik előlük. A betegség, a fájdalom vagy az öntudatlanság eltakarja az ember igazi énjét. Ki talál rá akkor? Isten! Aki úgy figyel, hogy egyetlen hajunk szála sem görbülhet tudta nélkül. Ő áll mellettünk halálunk óráján, ő az, aki az emberi szív jót akaró és bűnöket bánó szívdobbanásait is hallja. Fiatalként az ember a halálra úgy gondol, mint valami szörnyű eljövendő valóságra. Mióta apáca nagynéném elment, tudom, van irgalmas és szép halál.

1999. március 19-én telefonon értesítettek a budapesti Központi Szemináriumban, hogy Mari néném állapota sajnos válságosra fordult. Március 20-án a Lélektől indítatva úgy éreztem, hogy el kell mennem Bakonybél-be. Miután megérkeztem, a főnöknő szavai ezek voltak: „bizonyára magát várja, Gyuszi tisztelendő”. Így is volt, megvárt. A szobába belépve a fülébe súgtam, hogy eljöttem, megérkeztem Budapestről, itt vagyok és most együtt imádkozunk. A szoba légköre már imádsággal telített volt, amiről az apácák napokon keresztül gondoskodtak. Három óra után, amikor a kedvesnővérek jó papokért imádkoztak, a levegővétele egyre lassabb és ritkább lett. Mikor a fáradt, szeretettel túltelített, túlcsondult szív utolsó dobant, a kezét fogtam, az arcát simogattam. Olyan béke és nyugalom volt abban a kicsi szobában. Az élet szelíd, gyenge gyertyafénye lassan kialudt. A megfáradt arcvonások kisimultak, az utolsó könnycsepp letöröltetett,

Mari néni a Jóistennél volt. Eljött érte az Isten és csendesen átölelte, ő pedig gyermeki lelkülettel belesimult a tenyerébe. Nem harsonazen-géssel érkezett, hanem néma igaz öleléssel. Halálos ágy mellett soha még így meg nem tapasztaltam, hogy nincs halál, csak örök élet. „Egy kapu bezárult ideleln a földön és egy másik kinyílt odafenn az égen.” Ha valaki abban a pillanatban és azóta, bármikor is azt mondaná nekem, hogy nincs feltámadás, oktalannak tartanám. Igen, oktalannak, mert csak az oktalan ember az, aki föl nem fogja, amit az Isten azoknak készített, akik őt szeretik.

Idén is megérkezik november hava és vele a nap: halottak napja. Megint hosszú sejtelmes este lesz. Virágba öltöztetett sírok előtt állunk. Régi kripták, egyszerű fejfák között botorkálunk, a gyertyák gyér fényében ismerős-ismeretlen arcokkal találkozunk, csöndben, halkán köszönünk is talán. Ismét lesznek köztünk olyanok is, akiknek még az sem adatik meg, hogy legalább tudják, hol nyugszik apjuk, anyjuk, testvérük. Képzeltbeli helyen kell emlékezniük, gyertyát gyújtani, imát mondani értük.

Gyertyák égnek a sírokon

Tóth Tihamér

Halottak estéje van – és én az életről fogok beszélni. Talán épp most jöttetek meg, Testvérek, a temetőből, sírok közt botorkáltatok, – és én a síron túli életre fogok rámutatni.

Micsoda főséges ereje a keresztény hitnek, hogy őszi hervadás és lombhullató fák haldoklása között is, sírok között is, az enyészet birodalmában is, kriptái néma csöndben is életre tud rámutatni. Hervadáson túl kikeletre! Síron túl új lakásra! Enyészeten túl örök életre! Csupa szenvedés a földi élet s rámutat az új életre, ahol nem lesz többé szenvedés. Betegeskedünk, pusztulunk, meghalunk, s rámutat egy életre, hol nincs többé betegség és halál.

A természet is belénk írta ennek az életnek vágyát, minden nép hitt is benne. Az eszem is súgja ugyan, hogy van bennem valami, ami túl-éli e porhüvely szétestét, de egész világosan csak Krisztus óta tudunk róla. Csak amióta az ő áldott ajkairól elhangzottak a csodás szavak: „Én vagyok a föltámadás és az élet: aki énbennem hisz, még ha meg is halt, élni fog” (Ján 11,25).

„Nincs élet a halál után”, könnyű ezt mondani. De könnyű-e elhinni is? Hidd el, – s nem örülsz-e bele? Hidd el – s nem vesztet-e el hitedet az Istenben? Mert ha van Isten, kell lennie életnek a földi élet után is, vagy pedig, ha nincs örök élet, akkor nincs Isten sem!

Az ember két részből áll, s egyik sem pusztul el örökké: nem pusztul el a lelkem, amely meg sem halhat; de nem vész el végleg testem sem, amely meghal ugyan, de Isten szavára újra élni fog.

Testvérek! A temetőkapukat már csukják befelé... a gyertyák lángja már utolsót pislákol a sírokon... Ismét magukra maradnak kedves halottaink... hull fejfájukra a ködös estén a száraz falevél... de a hervadás s pusztulás e melankólikus országában, a csendes sírok közt vigasztalólag nyúlik magasba a halál fölött győzelmes Krisztus keresztje.

„Elhervad a rózsa, lehull a levél!
Ezért születünk hát, ez az életi cél?
Csak eddig a pálya, semmit se tovább?
Vagy itten az ember csak öltözik át?

Elhervad a rózsa, lehull a levél!
Hiába hisz ember, hiába remél?
Hát semmi, de semmi, ami vigasztal,
Ott túl amaz árkon újra tavasszal?

Sírhalmot ölelve az anya zokog.
Majd kigyúl a csillag, kiséti a hold,
S ott fenn a keresztfán suttogja a szél:
Kinyílik a rózsa, kihajt a levél!”

(Vajda János)

A jelenlegi idők éjszakájában

Virraszatok velem, kedves fiaim, a várakozás óráiban. Ez a szent éj.
Vegyetek ti is részt anyai Szívem örömében.

Isteni Gyermekek készül megszületni, az Atya századok óta várva várt Egyszülötte, az Emmánuel, a „velünk az Isten”.

Szeplőtelen Szívem mélyére szeretnék benneteket bevezetni, kis gyermekeim, hogy veletek is közölhessem, mit éreztem Fiam, Jézus születését megelőző órákban.

Lelkem a béke és a boldogság óceánjába merült.

Az Ige jelenléte az egész mennyország fényével és boldogságával töltötte be lelkemet, miután kilenc hónapon át jelezte szíve dobbanásával emberi teste növekedését szűzi méhemben. A legszentebb Háromság helyezte ide állandó lakhelyét. Az angyalok serege szüntelen imádásban borult le előtte és a mennyei dallamok legszebb harmóniájával vette Őt körül. Istennek fénye változtatta át lelkemet isteni szépségének tiszte tükrévé. Így készítettem drága, szent bölcsőt számára, hogy belé helyezzem az ebben a végtelen sötétségben kigyúló készülő Fényt.

Szívem oly nagy szeretet megtapasztalására nyílt meg, amelyet más teremtmény még nem élt át.

Mily kimondhatatlan szeretetet érzett szívem, amikor végre eljött isteni Gyermelem születésének várva várt pillanata!

Anyai szeretetemet szüzességem tette tökéletesebbé és az a tudat, hogy születendő Gyermelem az Isten Fia. Így telt meg Szívem a születését megelőző pillanatban mindazok szeretetével, akik századok óta várták Őt. Ádám, Ábrahám, Mózes; Izrael minden prófétája és igaz embere, a kicsinyek, és Jahve minden szegényének szeretete szűzi szívembe gyűlt. Születendő gyermekem iránti nagy szeretetre nyílt szívem magában egyesítette az egész megváltott és megmentett emberiség szíve dobbanását.

Testemet fény vette körül, mely annál erősebbé és élőbbé vált, minél mélyebben magával ragadott imámban az Atya.

Ezen az éjszakán jéghideg, szegényes barlangba zárták az egész mennyországot.

Isteni Gyermelem úgy haladt át szűzi méhem fátyolán anélkül, hogy teljes szüzességem varázsát megtörte volna, miként a kristályt sem sérti meg a rajta áthaladó fénysugár. Ily csodálatosan történt Fiam világra jötte. Megtörtént a legnagyobb csoda az idők teljességében.

Kedves fiaim, az Úr, aki eljött első karácsonyán, dicsőségben készül visszatérni hozzátok. Közel van második dicsőséges születése.

A jelenlegi idők éjszakájában tehát az én anyai feladatomban, hogy úgy készítsek fel benneteket fogadására, ahogy én fogadtam Őt első eljövetelekor.

Lelketeket világosítsa meg az isteni kegyelemnek és az Ő bennetek való állandó jelenlétének fénye.

Szívetek nyíljék fel új és nagyobb szeretetre. Oly erős tűzként kell lángolnia bennetek a szeretetnek, hogy az egész világot beborítsátok vele, és felégessetek minden bűnt, gonoszságot, önzést, gyűlöletet és tisztátalanságot.

Testeteket köpenyként vegye körül az éltszentség és a tisztaság. Ragyogjatok ismét a liliomok tisztaságával. Árasszátok ismét az én szüzi és szeplőtelen illatomat magatok körül.

Szeplőtelen Szívem fényébe burkoltan akkor ti is drága bölcsőt készítetek a jelenlegi idők éjszakájában az Ő dicsőséges második eljövételének.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1988. december 24.

Lehajolt a földre

Harminc évvel ezelőtt VI. Pál pápa rádióban mondta el ezt a beszédet, amelynek gondolatai a 2001. év őszen-telén, sajnos, semmit nem vesztek időszerűségükből. Amikor e lap novemberi megjelenése miatt nyomdába kerül, forró imádsággal reméljük, hogy Szentatyánk karácsonykor egy békés világnak, egymás mellett békében élő nemzeteknek hirdeti: „Örvendjete, mert megszületett a Megváltó!” És a világon mindenütt békének örvendő hívek Betlehem mezejének angyalaival felelik: „Dicsőség a magasságban Istennek, békesség a földön a jóakarató embereknek!” Ez a szerkesztők reménysége a lap nyomdába adásakor.

A Szentatyai karácsonyi szózata

„Amikor most a karácsonyi jókívánások kicserélésére találkozunk: ti, közeli és távoli hallgatók és mi, a földre szállott Krisztus tanúja, ez a találkozás lelkünkben, amint bizonyára a tiétekben is, egy gyötrő kérdést vet föl. A kérdés egészében támadja meg apostoli küldetésünket és alapjában rázkódtatja meg a korban benne élő ember lelkiismeretét. Ez a kérdés így hangzik mindnyájunk felé: van-e még szava a kereszténységnek a modern világhoz? Meg tud-e felelni az evangéliumi üzenet még ma is a kortárs-ember befogadó képességének? Meg tudja-e értetni magát? És minde-

neki: lehet-e igazán üdvösség, teljesség és öröm az új nemzedéknek?

Állandóan ezt a sokrétű és alapvető kérdést tettük fel magunknak közelmúlt utunkon. Messze országokban jártunk, ünneplő és kíváncsi emberek számlálhatatlan tömege vett körül, s titkon mind arra szomjazott, hogy egy szót halljon tőlünk, egy kinyilatkoztató, szabadító, eligazító szót. És a felelet önként fakadt hitünk benső bizonyosságából: igen, birtokunkban van ez az életadó, örökké új szó, mert van Evangéliumunk, van Krisztusunk. A mostani ünnepen túlaradó biztonsággal újul meg bennünk ez a felelet, olyannyira, hogy számotokra, akik most hallgattok, és az egész világ számára a Lélek erejének és a prófétai reménységnek harsány hirdetésévé válik: a Gyermekek, akinek az emberiség történelmébe való belépését, születését ünnepeljük, Jézus, Szűz Mária Fia, az élő Isten Fia is; ő a Messiás, ő a Krisztus, ő az Üdvözítő, akitől minden emberi sors függ. Azért van így, mert Ő fűzte magához ezeket a sorsokat a végtelen szeretet titokzatos kötelékével: sorsunk immár őhozzá van kötve.

Szeretnénk ma hangosan kiáltani, hogy szavunk visszhangozzék minden egyes lelkiismeret titkos mélyén és a modern világ roppant keretei között: Krisztus az igazság, amelyet keresünk, Krisztus az Élet, amelyre szükségünk van!

De ránk tör a belső félelem, a drámai kétség: ki hallgat szavunkra? Kicsoda ért meg? Nem ütközik-e az isteni terv napjainkban is annyi ember süketségébe? Ahogy János evangelista mondja, Izaiás prófétát idézve: Uram, ki hitt szavunknak? És az Úr karja kinek nyilvánult meg? (Jn 12,38, Iz 53,1, Róm 10,16) Mert Krisztust mint az üdvösség elvét és okát megérteni mindig megújuló nehézséggel jár. Az a világ, amely az ideigvaló értékek skálája szerint szokta mérni az élet igazságát, hogy is fogadhatna el olyan mestert, olyan vezért, aki nemcsak hogy saját maga alázatos, gyöngé és szegény, hanem mindenkinek alázatot, szelídséget és szegénységet prédikál? Olyat, aki elmondja a hegyibeszédet, boldognak hirdetve a szegényeket, a szelídeket, a tisztákat, a sírókat, az irgalmasokat, az igazságra éhezőket, az üldözötteket? És az új Ország nagy címere a kereszt és alaptörvénye: meg kell halnunk, hogy éljünk – vagyis a kötelesség és az áldozat! Ráadásul pedig: hogy is fogadhatná be Krisztust, hogy rokonszenvezhetne vele ez a mi mai világunk, amely olyan

profán, olyan elvilágiasodott, olyan allergikus minden iránt, ami szakrális jelleggel jelentkezik és a transzcendens, vallási világgal van összeköttetésben?

És mégis bizonyosak vagyunk benne, hogy merészségünk nem hiábavaló. A nagy paradoxon: a kicsiny, fegyvertelen, megfeszített Krisztus, aki azonban Isten igéjének fényébe öltözik, sőt ő maga ez az Ige, telve kegyelemmel és igazsággal, és új életre támad a feltámadás diadalában – ez a paradoxon a mi időnkben is a hit csodálatos aktusában fog feloldódni. Hittel fel tudjuk fedezni Őbenne, Krisztusban azt, aki lehajlott az égből a földre, mindenki testvérévé lett, lealacsonyodott a legnyomorultabb, szenvedő emberiség színvonalára, szövetséget kötött a képmutatás és igazságtalanság ellen lázadókkal, a jóság és szeretet érzelmeit lehelte az emberek kisebesedett szívébe, és elébe ment a modern haladás embereinek is. Ezeknek az embereknek, akik mindenről tájékozottak, mindenük megvan, mindenre képesek, csak éppen az élet legfőbb értelmét nem ismerik, azt kerülgetik, és nem tudják meghódítani az élet teljességét és a boldogságot, ezeknek mondta Ő egyszerűen és ünnepélyesen: Én vagyok az út, az igazság és az élet – mit akartok?

Azt akarjuk, hogy valaki megszabadítson azoktól az illúzióktól, azoktól a csalódásoktól, azoktól az igazságtalanságoktól, attól az elnyomástól, aminek a modern világ, ígéreteit megszegve, kitett bennünket – mondják a fiatalok, mondják az örökségükből kiforgatottak, mondják a modern technicizmus automatái. Szabad személyiségek akarunk lenni, igazi emberek, meg akarunk szabadulni az éhségtől és a gyógyíthatatlan alsóbbrendűség csigavonalától. Igen, feleli az emberek Embere: jöjjetek hozzám mindnyájan, akik szorongatásban éltek és én megvigasztallak titeket. Veletek vagyok; de a lélek erejével, nem a külső erő és a szenvedély erőszakosságával. Csak a bölcsesség szabadítja meg a világot.

Egyetlen családot akarunk alkotni a világból, mondják a szociológusok és a politikusok. Minden arra ösztökél, hogy feloldjuk a határokat, amelyek elválasztják a nemzeteket egymástól; váljanak egyszerű védelmezőivé minden nép és kultúra saját értékeinek, de ne legyenek akadályai a ma már világméretű érintkezésnek, még kevésbé bástyák, ahol a háború és a rombolás új, félelmetes szerkezeteit helyezik el. Igen, feleli a Mester; de ki kell tisztítani magatokból a véretekben hordott százados mérgeket: az önzését és gyűlöletét, a gőg, a személyes vagy

osztályérdek exkluzivizmusáét, és el kell jönnötök az én iskolámba, ahol azt tanítják, hogy minden emberben testvért kell látni, nem vetélytársat, nem ellenséget. Az én iskolámba, amely a szíveket emberivé teszi, érzékennyé más szüksége, tisztelettudóvá más méltósága iránt. Én vagyok a testvériség és a barátság Mestere; Én vagyok a legfelső egység középpontja, mert a szeretet forrása vagyok, azé a szereteté, amelynek kezdete, hajtóereje és végcélja az Isten. Bennem mindnyájan egygyé lehettek, egynek kell lennetek, mint megváltott, mint önmagával és Istennel, mindenenk Atyjával megbékélt emberiség.

Azt szeretnénk még – esedeznek, néha kétségbeesett aggodalommal, a mai emberek –, hogy legyen valami igazi reményünk. Olyan remény, amely nem hal meg az idővel, olyan, amely reális és teljes kielégülést biztosít a szív veleszületett vágyainak, bár ezek a vágyak annál tágabb körűek és annál követelőbbek, amennyivel a mai ember műveltebb és haladottabb. Igen, feleli erre is Krisztus: Én vagyok az élet Kenyere; aki ebből a Kenyérből eszik, örökké él.

A betlehemi kicsiny Gyermekek szétküldi ma csendes, de ellenállhatatlan üzenetét. Ki hallgatja meg? Ki fogadja be?

Ti szegények, ti szenvedők, ti rabok, ti menekültek, ti a rossz sötétjében tévelygők, hallgassatok rá, nektek szól elsősorban ez az üzenet.

Tinektek sem kevésbé, ifjak, napjaink nyughatatlan és türelmetlen fiataljai, akik mégis a legjobban vágyakoztok és a legalkalmasabbak is vagytok arra, hogy új társadalmat alapozzatok meg, olyat, amelyben az erkölcsi és lelki értékek legyenek első helyen.

Ti is, a tudományos világ kutatói és gondolkodói; ti, a gazdasági és politikai világ munkásai: nem veszitek észre a félelmetesen élénk vetődő árnyékokból, hogy sarkunkban a Krisztus?

Így hirdetjük Krisztust ebben az évben is. Ez az értelme annak a jókívánságnak, amelyet mindnyájatokhoz és a világhoz intézünk: **Boldog Karácsonyt!**

(Beszéde végén a Szentatya 13 nyelven – magyarul is – megismételte karácsonyi jókívánságait, majd „urbi et orbi” áldást osztott.)

A kegyelemmel teljes Boldogságos Szűz Mária öröme töltse el Karácsonykor minden kedves olvasónk szívét és kísérje Isten áldása életüket az évezred háborúkkal tarkított kezdetén!

A szerkesztő

Mária-kegyhelyek

Ercsi

A Duna jobb partján, az Érdtől mintegy 15 km-re délre fekvő Ercsiben, a ma Újfalusinak nevezett szigeten állott a XII. század második felében alapított, Szent Miklós tiszteletére szentelt bencés apátság, amely a török időkig a vidék nevezetes monostorai közé tartozott. A bencések után a kolostor rövid ideig a karthauzi szerzeteseké, majd 1260-tól a cisztercitáké lett, akik közel kétszáz év után váltak meg rendházuktól, és ezt 1499-ben az ágostonos remeték foglalták el. Ők a végzetes kimenetelű mohácsi csatavesztés után menekültek el Ercsiből. A törökök az ősi apátságot és templomot vandál módon elpusztították.

A török hódoltság idejében az Ercsiben élő magyar és az ide menekült délszláv hívek nem maradtak sokáig lelkipásztori ellátás nélkül. 1541-ben ugyanis bosnyák ferences atyák telepedtek le Tökölön, és először onnan jártak át Ercsibe, a XVIII. század második felében pedig már Ercsiben is állandó jelleggel működtek. 1638-ból őriznek egy városi pecsétnyomót, amelynek felirata szerint „Bodog Ason Városa Ersi”. 1698–1699-ben építettek egy régebbi Nagyboldogasszony templomot, a mai, 1762 és 1767 között épült templom elődjét. 1762 óta egyházmegyes papok működnek az ercsi plébánia élén.

Az Ercsi község fölött lévő jó vizű forrás fölé még 1200 körül kápolnát emeltek, és ebben a máriazelli kegyeszobor mását helyezték el. Mivel a hajósok szerettek itt megpihenni, a hely a hajósok búcsújáró helyévé lett. (A Mária-szobrot a törökök elől a földbe rejtették, és csak a második világháború után találták meg. Jelenleg a plébánián őrzik.) A török világ után a forrás a hívek gyülekező helyévé vált, sokan jártak ide imádkozni. 1756-ban Mészáros

Lukács ercsi jobbágy a Nagyboldogasszony közbenjárására meggyógyult betegségéből. Hálából képet festetett az áldást osztó kis Jézust karján tartó Szűz Máriáról, és azt a forrásnál helyezte el. Az ismeretlen festőtől származó, vászonra festett olajkép prototípusa az újszandeci Szentlélek templom főoltárának az 1400-as évek elejéről származó kegyképe. Ennek eredete Anjou Mária királynő özvegyéhez, Ulászló lengyel királyhoz kapcsolódik. A kép őrzésére 1828-ban kápolnát építettek ugyancsak a Nagyboldogasszony tiszteletére, és így följújtották az ősi forrás-kegyhelyet. Később a kegyképet a plébánia templomba vitték és annak jobboldali mellékoltárára helyezték, gazdagon faragott, copf stílusú keretben. A kápolnában jelenleg a kegyképnek 1792-ben készült, vászonra festett másolata látható. A kápolna közelében van eltemetve báró Eötvös József.

A kegytemplom búcsúja Nagyboldogasszony ünnepén van. XII. Piusz pápa több búcsút engedélyezett a templom látogatóinak. A régi búcsús ének a kegykápolnát idézi:

Mária búcsús hívei, kik most ide jöttetek,
Az ercsi kegykápolnához Isten hozott titeket.
Szűz Mária, egek gyöngye,
Adj szent áldást híveidre,
Drágalátos kezeiddel ölelj minket szívedre.

Benned bízunk, mert hisszük, hogy aki Tebenned bízik,
Reményében, bizalmában soha nem csalatkozik.
Szűz Mária, egek gyöngye,
Adj szent áldást híveidre,
Drágalátos kezeiddel ölelj minket szívedre.

Légy csillagunk, ha a halál éjjele reánk borul.
Jöjj el hozzánk, ha testünkre néma sírhant domborul.
Adj szent áldást híveidre,
Drágalátos kezeiddel ölelj minket szívedre.

Szenthelyi-Molnár István és Mauks Mária:
Magyarország Szűz Mária kegyhelyei c. könyve alapján

Birnau

A Németország, Ausztria és Svájc közötti Bodeni tó Svájc felé tekintő, német partszakasz egyik szőlővel borított dombjának tetején patinától zöldes tornyú templom emeli magasba kettős keresztjét, s falához két oldalán egy emeletes épület tapad.

Neu-Birnau zárándoktemplomának és a hozzá tartozó ciszterci perjeltségnek rokokó stílusú, rózsaszínre és fehérre festett épület-együttese a szépséges Bodeni tóra tekint és hívja, várja a zárándokokat. Valaha ettől kissé távolabb, a tótól beljebb létezett az a kápolna, amelynek első említése 1222-ből származik.

A salemi ciszterci monostor tulajdonaként említi 1241-ben egy oklevél és a szerzetesek fogadták a kápolnába zárándoklókat, ahol a Szűzanya kegyszobra állt. A gondos gazdák, Szent Bernát fiai 1348-ban újjáépítették a kápolnát, amely a szűkebb környék szakrális központjának számított 1643-ig, amikor is a harmincéves háborúban a protestáns katonák porig rombolták. A béke helyreállta után 1665-ben újraképződött, de a szükséges bővítésre nem volt elegendő hely. Emiatt 1745-ben a ciszterci apát úgy döntött, hogy a kegyszobrot Salemba viteti és új helyen építtet neki hajlékot. A jelenlegi zárándoktemplom 1745-1750 között épült. A kegyszobor az Istenszülőt mint a Bölcsesség trónusát ábrázolja, kezében egy megkezdett almával, ami az eredeti bűnre utal, térdén a gyermek Jézussal, aki kezében a megváltás eszközét, a keresztet tartja. Húsz-ezer zárándok vette körül a templomot, amikor 1750-ben fölszentelték és a kegyszobrot (1420 körüli alkotás) Salemből körmenetben átvitték Birnauba. A vallásellenes német állam 1804-től 1919-ig tilalmazta az ide vezetett zárándoklatokat, de a hívek vonzódása a kegyszoborhoz két évszázadon át életben maradt és 1919. november 20-án diadalmaskodott. 1967 óta Birnau a hazájukból elűzött németek és a száműzött horvátok zárándok-találkozóhelye minden év májusában, de valamennyi Mária-ünnepen nagyszámú hívőserreg kéri a Boldogságos Szent Szűz közbenjárását és Szent Fia irgalmát, kegyelmét.

Török József

A tizenkét csillagból álló korona

Kedves fiaim, tekintetek ma fel égi Édesanyátok szeplőtelen, tiszta ragyogására.

En vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.

Én vagyok az egyetlen teremtmény, aki mentes minden bűntől, még az áteredő bűn szeplőjétől is.

Egészen szép vagyok: tota pulchra.

Engedjétek, hogy körülvegyelek benneteket szépségem palástjával, hogy szeplőtelen fényem égi ragyogása benneteket is megvilágítson.

Egészen szép vagyok, mert arra hívtam, hogy Isten Fiának legyek Édesanyja. Arra hívtam, hogy szűzi ág legyek, amelyen az isteni virágnak kell kinyílnia.

Így szövődik bele tervem a ti üdvösségetek misztériumába.

Kezdetben azt jövendölték rólam, hogy a Sátán ellensége vagyok és teljes győzelmet aratok felette: „Ellenkezést vetek közéd és az Asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg sarka után leselkedsz.”

Végül úgy tekintenek majd rám, mint a napba öltözött Asszonyra, akinek az a feladata, hogy a vörös sárkány és hatalmas serege ellen küzdjön, őt legyőzze megkötözze és a halál országába taszítsa, hogy egyedül Krisztus uralkodjék a világon. Íme, most így mutat be a Szentírás anyai királyságom ragyogásában: „Az égen más jel tűnt fel, egy Asszony, kinek öltö-zete a nap volt, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból álló korona.”

Tizenkét csillagból álló korona koszorúzza fejemet.

A korona a királyság jelképe. Tizenkét csillagból áll, mert anyai és királynői jelenlétem szimbólumává lesz Isten népe szívében.

A tizenkét csillag Izrael tizenkét törzsét jelenti, a választott népet, amelyet az Úr hívott és rendelt arra, hogy előkészítsék Isten Fiának, a Megváltónak eljövetelét a világba. Miután én arra hívtam, hogy a Messiás Anyja legyek, sorsom az, hogy beteljesítsem az ígéreteket, hogy Izrael egész népének tisztelt és dicsért szűzi ága legyek.

Az Egyház valóban ilyen szavakkal magasztal engem: „Te Jeruzsálem dicsősége, te Izrael öröme, te népünk büszkesége vagy.”

Így jelzi a fejemet koszorúzó korona tizenkét drágagyöngye Izrael tizenkét törzsét királyi anyaságom küldetésére utalva.

A tizenkét csillag jelenti a tizenkét apostolt is, ők képezik azt az alapot, amelyre Krisztus Egyházát építette. Gyakran voltam közöttük

Jézus nyilvános működésének három éve alatt. Bátorítottam őket, hogy kövessék Őt és higgyenek Benne. Az ő képviselőjükben álltam Jánossal a keresztnél, Fiam, Jézus keresztre feszítése, haláltusája és halála pillanatában. Velük vettem részt a feltámadás örömeiben, velük együtt éltem át bensőséges imában pünkösdi dicsőséges pillanatát.

Földi életemben mellettük maradtam imámmal és anyai jelenlétemmel, hogy segítsem, neveljem, bátorítsam, és arra készítsem őket, hogy igyák ki a mennyei Atya részükre készített kelyhét. Így vagyok az apostolok Anyja és Királynője. Ők alkotják fejem körül anyai királyságom tizenkét fényes csillagát.

Az egész Egyház Anyja és Királynője vagyok. A tizenkét csillag új tényt is jelez. A Jelenések könyve valóban nagy jelként lát engem az égen: napba öltözött Asszonyként, aki legyőzi a sárkányt és hatalmas, gonosz seregét.

Fejem körül lévő csillagok továbbá azokat is jelzik, akik Szeplőtelen Szívemnek szentelik magukat, részt vesznek győzelmes seregemben, vezetésemre bízzák magukat ebben a harcban, hogy végül legnagyobb győzelmünket arassuk. Így minden kedves fiam és Szeplőtelen Szívemnek szentelt gyermekem királynői koronám legfényesebb csillaga. Ők hivatottak arra, hogy ma a végső idők apostolai legyenek.

A tizenkét csillag, amely anyai királyságom fényes koronáját alkotja, így Izrael törzseit, a tizenkét apostolt és a végső idők apostolait jelképezi.

Szeplőtelen fogantatásom ünnepén végül felszólítalak mindnyájukat, legyetek koronám igazgyöngyei, legyetek ragyogó csillagok, amelyek a világ minden részében szétsugározzák égi Édesanyátok fényt, kegyelmét, szépségét, és dicsőségét.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1988. december 24.

Az Európai közösség zászlójában található tizenkét csillag az Európai Unió egyik tanácsadójának javaslatára került az Únió zászlójába, a Jelenések könyvéből. Egyetlen probléma van vele, hogy a közepéből hiányzik Az, Aki körül a tizenkét csillag a Jelenések könyvében megjelenik.

Imádkozzunk, hogy a Szűzanya bekerülhessen a tizenkét csillag közepébe, tiszta, égi értelmet adva a csillagoknak. Ezzel a környezetünk, Európa lelkisége is megváltozna.

A szerkesztő

A szeplőtelen fogantatás dogmája

Oly nagy mértékben megnőtt a száma a Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatása hittétellé való nyilvánítása iránti kérelmeknek, hogy IX. Piusz már 1848. június 1-jén teológus tanácsadó testületet hozott létre. Majd kérdést intézett a világ összes püspökeihez, hogy véleményüket tudakolja a hittitokká nyilvánítás lehetőségéről: a 603 megkérdezett püspök közül 546 igenlő választ küldött. A szavazataik nyilvánosságra hozatala után IX. Piusz különböző tervezeteket dolgoztatott ki. A bulla végső szerkesztésében maga a pápa mértékadó módon vett részt.

Íme, maga az 1854. december 8-án kelt, Ineffabilis Deus kezdetű bulla részlete, vagyis a dogma:

A Boldogságos Szűz Mária kiválósága általában

A kimondhatatlan Isten... kezdettől fogva és a századok előtt megszületett Fiának anyát választott és rendelt, hogy a Fiú testet öltve az idők boldog teljességében tőle megszülessék. Ezt az anyát az összes teremtményekhez képest annyira megajándékozta szeretetével, hogy egyedül benne lelte saját akaratahoz legközelebb álló tetszését. Ezért messze megelőzve az összes Angyali Szellemeket és az összes szenteket, csodálatosan elhalmozta Őt minden égi kegyajándék bőségével istenségének kincsházából, hogy ő maga a bűn minden szennyétől mindig teljesen mentesen és egészen szépen és tökéletesen az ártatlanság és a szentség teljességének azt a példáját adja, amelynél nagyobb az Isten alatti világban nem képzelhető, és el sem lehet gondolni, hogy Istenen kívül bárki elnyerhesse.

Igy tehát mindenképpen illő volt, hogy ő mindig a legtökéletesebb szentség díszével fölékesítve tündököljön, és teljesen mentes lévén még az áteredő bűn szennyétől is az őskígyón a legnagyobb győzelmet arassa, Ő, az oly tiszteletreméltó Anya. Az Atyaisten úgy rendelkezett, hogy megszületett Fiát – akit úgy szeretett szívből mint önmagát, hiszen önmagával egyenlőnek nemzette – úgy adja oda anyjának, hogy természet szerint az Atyaistennek és a Szűznek egy és ugyanazon közös Fia legyen. Maga a Fiú választotta őt, hogy valóságosan a maga anyjává tegye, és a Szentlélek azt akarta és úgy működött közre, hogy akitől ő származik, az ettől az anyától fogantassék, és szülessék meg.

A Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepélyes kimondása

...A Szent és Oszthatatlan Háromság tiszteletére a Szűz Istenanya dicsőségére és ékességére, a katolikus hit fölmagasztalására és a keresztény vallás növelésére, Urunk Jézus Krisztusnak, Szent Péter és Pál apostoloknak tekintélyével és a sajátunkkal kijelentjük, kihirdetjük és meghatározzuk, hogy az a tan, amely azt tartja, hogy a Boldogságos Szűz Mária fogantatásának első pillanatában, a mindenható Isten egyedülálló kegyelméből és kiváltságából, az emberi nem Üdvözítőjének, Jézus Krisztusnak érdemeire való tekintettel, az áteredő bűnnek minden szennyétől eleve megőrizve mentes volt: Istentől való kinyilatkoztatás, és ezért erősen és állhatatosan kell hinnie minden hívőnek.

Csoda a tömegszerencsétlenségben

IX. Piusz a Szeplőtelen Fogantatás hittételének kihirdetése után 1855. április 12-én megnézte a Szent Ágnes-templom mellett lévő újonnan fölfedezett katakombát. Visszajövet meglátogatta Szent Ágnes sírját, majd a templom mellett lévő plébánián néhány személyt kihallgatáson fogadott. Vagy negyven prelátus és a Hittérjesztési Kongregáció szemináriumának nyolcvan növendéke volt a teremben. A nagy tömeg alatt szörnyű robajjal leszakadt a padló és valamennyien, köztük a pápa is, hat méter magasból a földszintre zuhantak. Az egész szobaberendezés, a padló nehéz gerendái, a sok kő mind rájuk omlott. Zuhanás közben a pápa ezekkel a szavakkal hívta segítségül az Istenanyát: „Szeplőtelen Szűz, segíts meg minket!” És íme, csoda történt: mind a pápa, mind pedig a 120 személy nagyobb sérülések nélkül került ki a romok alól. Midőn a pápa meggyőződött, hogy senki sem halt meg, és senki sem sebesült meg súlyosan, fölkiáltott: „Ez valóban csoda!” Mindnyájan átmentek a Szent Ágnes-templomba, ahol a pápa rákezdet a „Te Deum”-ra és nagy hálaadást tartott.

A szeretet dala

Szeretlek, szép szűz Mária!
Isten legszebb leánya,
Kiben a menny és föld ura
Örök kedvét találja;
Mert, mint a hófehér galamb,
Jövé! a bűnös földre...
Szeretlek, szívem gyöngye!

Szeretlek, szép szűz Mária!
Jézusom szent szülője,
Illatfa, melybe oltatott
Üdvünk arany vesszője,
Szívedből lett a drága vér,
Mely eltörölte vétkem...
Szeretlek, én reményem!

Szeretlek, szép szűz Mária!
Te, Szentlélek arája,
Kinek fején a hét malaszt
Tündöklő koronája;
Csodálatos erényidért
Egész világ magasztal...
Szeretlek, tiszta hajnal!

Szeretlek, szép szűz Mária!
Lelkünk védelme, vára, –
Imáidért esengenek
A gazdag és az árva;
Kérd mindnyájunkért szent Fiad,
Nyerj áldást nemzetünknek...
Ó, Mária, szeretlek!

Mindszenty Gedeon

Krisztus két eljövételéről

Krisztus eljövételét hirdetjük, és pedig nem csak az elsőt, hanem a másodikat is, amely sokkal fényesebb, mint az első. Az első a szenvedés jegyeit hordozta, a másodikon az isteni dicsőség fénye fog átsugározni. Első eljövetelekor pólyába takarva feküdt Krisztus a jászolban, a másodikon fényességet ölt magára, miként egy köntöst. Az elsőn elviselte a keresztet, és nem védekezett az Őt gyalázók ellen; amikor másodszer érkezik, angyalok serege veszi körül és dicsőíti Őt. Ezért ne érjük be az Ő első eljövételével, hanem várjuk a másodikat! És amint az elsőnél kiáltottuk: „Áldott, aki az Úr nevében jő!” – úgy teszünk majd a másodiknál is, mikor az angyalokkal együtt vonulunk az Úr elé. Egykor jóságosan, üdvözítő szándékkal jött el az Úr, hogy az embereket szelíd rábeszéléssel tanítsa. Akkor azonban uralmának lesznek alávetve, akár akarják, akár nem. Ezért mondja a ránk hagyományozott hitvallás, hogy higgyünk abban, aki „felment a mennybe és az Atyának jobbján trónol, újra eljön dicsőségben ítélni élőket és holtakat, és országának nem lesz vége”. Jeruzsálemi Szent Cirill

Szűzanyánk, fogadd jóakaratomat, mely felülmúlja az erőt, és ajándékozz meg az üdvösséggel! Szabadíts meg, a lelki szenvedéstől és gyógyíts meg a testi betegségből, vedd el rólunk a szorongatást, adj nyugodt életet és a Lélek világosságát!

Gyújts minket Fiad iránti szeretetre, az Ő tetszése szerint irányítsd életünket, hogy eljussunk az örök boldogságba, láthassunk téged Fiad világosságában tündökölve, amint szent himnuszokat énekelsz örökké boldogan azok közösségében, akik a Lélekhez méltó módon ünneplik Krisztusnak, Isten Fiának és a mi Istenünknek tiszteletét, aki általad adta meg nekünk az üdvösséget. Övé legyen a dicsőség és a hatalom a kezdet nélküli Atyával és a Szent Életadó Lélekkel most és a végtelen örökkévalóságok örökkévalóságában! Amen.

Damaszkuszi Szent János 675–749

Üdvözlégy szent! Üdvözlégy, szeretetre méltó és nemes Szűz Mária! Te jó vagy és kegyes, mindenkit segítesz és bátorítasz, aki rád bízta magát.

Segíts engem, Mária asszonyunk, hisz lelkemet rád bízta. Imádkozz értem egyetlen Fiadnál, a mi Megváltónknál, hogy irgalmasságának művét rajtam bevégezze. Schönauai Szent Erzsébet (1115 körül–1165)

A r ó z s a f ü z é r

Az örvendetes olvasó

1. akit te Szent Szűz a Szentlélektől fogantál

Figyeld Mária alázatát. Alázatos szavait, viselkedését, testtartását. Figyeld meg jól, mert minden keresztyén öröm gyökere az alázatban rejlik. „Az Úr szolgálóleánya vagyok, történjék velem szavaid szerint” (Lk 1,38).

Amikor áldozol, belép Jézus a testedbe, a lelkedbe. Belép, mert ki-mondtad az igent, mint Mária. A te igened az „Amen”, mellyel kife-jezted: az Úr szolgálója vagyok, történjék velem, ahogy Ő akarja...

2. akit te Szent Szűz Erzsébetet látogatván méhedben hordoztál

Figyeld Mária csöndjét. Figyeld, ahogy hordozza a titkot. Öröme megfoghatatlan, mégis valóságos. Oly hatalmas, olyan mély, hogy emberi szó kifejezni nem képes. A Szeretetet hordozza magában, melynek öröme körülöleli, elborítja egész lényét. S a találkozásban kicsordul az öröm, hogy a Szentlélek Isten-dicséretté formálja: föl-csendül a Magnificat.

Amikor Jézust hordozod szívedben, élő tabernákulummá válsz, mint Mária. Szíved tisztasága kedves az Úrnak. Öröme eltölti egész lényedet.

3. akit te Szent Szűz a világra szültél

Figyeld Mária hódolatteljes magatartását. Ahogyan kézbe veszi, ahogy nézi, becézgeti a Gyermekeket. Ebben a csöpp ember-palántában benne lakik az istenség egész teljessége! Hódolatából a hit öröme, szeretetéből az imádás öröme születik.

Amikor Jézust imádod az Oltáriszentségben, gyermekként, némán csodálkozol, mint a pásztorok. Leborulsz előtte, mint a napkeleti böl-csek és nem akarsz Tőle semmit, csupán hódolni előtte. Amikor így imádod Őt, megtelik a szíved Ővele. Isten egy emberszívben! Csodál-kozol hát, ha örvendezve, az Ő békéjében indulsz haza?

4. akit te Szent Szűz a templomban bemutatnál

Figyeld Mária lelki erejét. Ez az erő a hitből fakad. Tudja, hogy oda kell adnia Gyermekeit. Tudja, hogy szívét majd tör járja át. Tudja, s bizonyossága megerősítést nyer a két öreg prófétáló szavaiban. Öröme a tisztánlátásból fakad. Isten olyan feladatra hívta, mely felülmúl minden emberi erőt.

Amikor Istennek adsz valamit, az Ő útján indulsz, Minél többet adsz, annál szabadabban haladsz az úton. Minél többet adsz, annál nagyobb az öröm. Világosan kell azonban látnod, hogy az út a Golgotára vezet. S ha ki akarod kerülni, kezdhetsz elölről mindent. De Isten öröme fakad benned, ha fölveszed a keresztet. Ez az öröm legtöbbször nem érzékelhető.

5. akit te Szent Szűz a templomban megtaláltál

Figyeld Mária lelkületét. Szívébe véste a történeteket és el-elgondolkodott rajtúl. Szívébe véste az Evangéliumot, az örömhírt és abból táplálkozott.

Amikor imádkozol, belépsz Jézus imájába, aki veled együtt mondja: Atyám! Amikor elmélkedel az Evangéliumról, Mária fogja a kezéd. Tanít, hogy a Szentlélek vezetésével hogyan fedezd föl Isten neked szóló üzenetét. S a megtalált szó örömhír lesz a szívedben.

M.P.

Üdvözlégy, Mária, az angyallal együtt köszöntelek, és tisztelem a kegyelmek teljességét, amivel Isten téged betöltött. Csodálkozva szemlélem értelmedet, amit az élő hit fénye világít meg, emlékezetedet, amely telve van Isten jótéteményeinek emlékeivel, szívedet, amely a szeretet lángjától izzik.

Szemeid mindig egyszerűek voltak, mint a galambé, füleid figyelmesek az Úr szavára, ajkad csak bölcs szavakat szólott, kezeid csak jótetteket vittek végbe, a Szentlélek mindig birtokolta képességeidet és minden érzésedet.

Jean Berchmans (1599–1621)

Az első oldalon szereplő elmélkedés szerzője J.H. Newman bíboros, akinek 200. születési évfordulóját ünnepelhettük az idei év folyamán. A néhai bíboros Istennek szentelt életéről tanúskodik, hogy boldoggá avatása folyamatban van.

A szerkesztő

Az Úr szerzett engem

Én, a bölcsesség, ott lakom az eszességben,
én vagyok jelen az értelmes gondolatokban.

Az Úr félelme gyűlöli a gonoszságot, utálja a dölyföt, a kevélységet,
a gonoszság útját és a hamis száját.

Enyém a tanács, az igazságosság, enyém az okosság, enyém az erő!
Általam uralkodnak a királyok, és tesznek igazságot a törvényhozók.

Általam kormányoznak az uralkodók, és ítéleznek a hatalmasok...

Az Úr szerzett engem útjai elején, kezdetben, mielőtt bármit is alkotott.

Öröktől fogva rendelt engem, ősidők óta, még a föld előtt.

Nem voltak még tengerek, én már fogantattam,
még nem törtek elő a vízben dús források,
még nem álltak a hegyek súlyos tömegükben,
a halmok előtt születtem.

Még nem teremtette meg a földet és a folyókat
és a földkerekség sarkait,

amikor az eget felállította, már ott voltam,
amikor biztos törvénnyel kört vont a mélység színe fölé.

Amikor a fellegeket odafenn megerősítette,
és kimérte a vízforrásokat.

Amikor a tengert körülvette határával,
és törvényt szabott a vizeknek, hogy át ne hágják határaikat.

Amikor a föld alapjait megvetette, ott voltam mellette,
mindent elrendeztem, és gyönyörködtem nap-nap után,
színe előtt játszadoztam mindenkor.

Játszadoztam a földje kerekiségén,
és gyönyörűség volt nekem az emberek fiai között lenni.

Most pedig, gyermekeim, hallgassatok rám!

Boldogok, akik megtartják útjaimat!

Hallgassátok az intést, legyetek bölcssek,
és el ne vessétek azt magatoktól!

Boldog az ember, aki hallgat rám, aki ajtómnál virraszt naponta,
és őrzi ajtóm félfáját,
mert aki engem megtalál, életet talál, és üdvöt nyer az Úrtól.

(Péld 8,12–35)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

J.H. Newman: A legtisztább Szűz	1
Kovács Ervin: O Sapientia.....	2
Barsi Balázs: Isten országa, Jézus	3
Grignon L.M.: A lélek tökéletes önátadása	8
Perger Gyula: Nincs halál, csak örök élet	9
Tóth Tihamér: Gyertyák égnek a sírokon.	11
A jelenlegi idők éjszakájában.	12
VI. Pál pápa: Lehajolt a földre	14
Mária kegyhelyek	
Ercsi	18
Birnau	20
A tizenkét csillagból álló korona	21
A szeplőtelen fogantatás dogmája	23
Csoda a tömegszerencsétlenségben	24
Mindszenty Gedeon: A szeretet dala	25
Rózsafüzér	
Az örömdetes olvasó titkai.	27

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Birnau – kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243